

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IV K 26/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
o.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. B. (1)	w dniu 12 lipca 2021 roku w L. woj. (...), działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim zabił A. B. (1) zadając jej kilkukrotnie ciosy przy użyciu noża z czego najmniej 3 w mechanizmie pchnięcia, powodując obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki	

		<p> piersiowej z uszkodzeniem pnia płucnego i aorty, wykrwawieniem do lewej jamy opłucnej, rany klutej okolicy łonowej, drażącej w kierunku mięśni uda, rany klutej okolicy kolca biodrowego przedniego górnego prawego z nacięciem kości, powierzchownych ran ciętych i otarć naskórka okolicy szyi, klatki piersiowej, kłębu lewego kciuka oraz kończyn dolnych, co doprowadziło do zgonu pokrzywdzonej w mechanizmie wykrwawienia na skutek uszkodzenia aorty i pnia płucnego, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k., za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 8 października 2013 roku w sprawie II K 680/12, objętym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w L. z dnia 25 października 2016 roku wydanym za sygn. II K 328/16, w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 18 czerwca 2016 roku do 15 sierpnia 2020 roku ponad roku kary pozbawienia wolności </p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

<p>P. B. (1) i A. B. (1) 30 października 2010 roku zawarli związek małżeński. Ze związku tego urodziło się dwoje dzieci D. B. (ur. w (...) roku) i B. B. (1) (ur. w (...) roku). A. T. – B. z poprzedniego związku miała dwoje dzieci (M. T. (1), P. T.).</p>	<p>G. C. (1)</p>	<p>83-84</p>	
<p>M. D. (1)</p>	<p>90 - 91</p>		
<p>Informacja z bazy PESEL</p>	<p>106 - 109</p>		
<p>Wkrótce po zawarciu małżeństwa P. B. zaczął wszczynać awantury domowe – pod wpływem alkoholu wyzywał żonę, groził pozbawieniem życia, bił, ciągnął za włosy, kopał, popychał. Wyrokiem z 8 października 2013 Sąd Rejonowy w L. skazał go za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony od sierpnia 2011 do 3 maja 2012 na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na trzyletni okres próby. Wobec popełnienia w okresie próby kolejnego przestępstwa, 15 kwietnia 2016 roku zarządzono wykonanie tej kary.</p>	<p>Akta spraw II Ko 420/16, II Ko 420/16, II K 680/12 Sądu Rejonowego w L. (kopie)</p>	<p>274 -342</p>	
<p>A T. – B. wyprowadziła się od męża i wniosła przeciwko niemu o alimenty na rzecz dzieci. Spotkało się to z groźbami pozbawienia życia ze</p>	<p>Akta sprawy II K 290/14 Sądu Rejonowego w L. (kopie)</p>	<p>343 - 366</p>	

<p>strony oskarżonego i w konsekwencji postawieniem mu zarzutu z art. 190 § 1 k.k. Przed Sądem doszło do mediacji między stronami, pokrzywdzona cofnęła wniosek o ściganie, zaś postępowanie umorzono.</p>			
<p>10 września 2014 małżeństwo A. T. – B. i P. B. zostało rozwiązane przez rozwód, przy czym za wyłącznie winnego rozpadu pożycia małżeńskiego uznany został P. B.</p>	<p>Akta sprawy III C 1742/14 Sądu Okręgowego w L. (kopie)</p>	<p>725 – 740</p>	
<p>P. B. był wielokrotnie karany. Między innymi wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w L. z 25 października 2016 orzeczono wobec niego karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał od 18 czerwca 2016 roku do 15 sierpnia 2020 roku. Wspomnianym wyrokiem łącznym objęta została również kara roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie II K 3328/16 SR w L..</p>	<p>Odpis wyroku w sprawie II K 328/16 Sądu Rejonowego w L.</p>	<p>565</p>	
<p>Po opuszczeniu zakładu karnego w sierpniu 2020 postawa oskarżonego wobec byłej żony nie uległa poprawie. W szczególności, gdy dowiedział się, że nawiązała ona relacje z M. D. (1), kierował pod adresem ich obojga groźby pozbawienia życia,</p>	<p>Akta sprawy II K 20/21 Sądu Rejonowego w L. (kopie)</p>	<p>386 - 454</p>	

<p>dopuszczył się również podpalenia drzwi wejściowych do domu M. D.. Zachowania te stały się przedmiotem kolejnego postępowania karnego, w którym P. B. postawiono zarzuty z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 288 § 1 k.k. zaś oskarżony został tymczasowo aresztowany (podstawą był przepis art. 258 § 3 k.p.k.). Przed Sądem Rejonowym w L. P. B. złożył wniosek o wydanie wyroku bez postępowania dowodowego wobec czego w trybie art. 387 k.p.k. skazany został wyrokiem z 20 kwietnia 2021 roku na karę roku pozbawienia wolności; orzeczono również dwuletni zakaz kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 50 metrów.</p>			
<p>W związku z zakończeniem postępowania w sprawie II K 20/21 i orzeczonej kary pozbawienia wolności, uchylone zostało wobec P. B. tymczasowe aresztowanie. Oskarżony nadal nie chciał zaakceptować faktu rozstania z A. T. – B.. Pośrednio, zwłaszcza w rozmowach z synami pokrzywdzonej, wypowiadał groźby pod jej adresem chcąc wymusić w ten sposób zerwanie</p>	<p>M. T.</p>	<p>662 – 663, 861 – 861v</p>	

kontaktów z M. D.. A. T. – B. wiedząc o tym czuła się zagrożoną, ograniczała samotne wyjścia z domu.			
P. T.	668 – 669, 861v - 862		
12 lipca 2021 roku A. T. – B. przebywała w mieszkaniu M. D.. Około godziny 20.00 opuścili mieszkanie wychodząc na ulicę im. (...). S.. Tą samą ulicą przechodził P. B. w towarzystwie swoich znajomych A. M. (1) i M. T. (2). Widząc byłą żonę w towarzystwie (...). D., P. B. zaczął wyzywać ich słowami wulgarnymi. A. T. – B. zwróciła uwagę, że oskarżony ma orzeczony zakaz zbliżania się do niej. P. B. wulgarnie stwierdził, że nie będzie zakazu przestrzegał i zaczął przepychać się z byłą żoną. Po krótkiej chwili skierował się w stronę M. D. wyzywając go. W tym też czasie w dłoni P. B. pojawił się składany nóż, wobec czego M. D. nie reagował na zachowanie P. B.. A. M. zwróciła się do P. B., aby poszedł z nimi, ten jednak nie reagował. A. M. i M. T. oddalili się z miejsca zdarzenia.	M. D.	90 – 91, 145 – 146, 860 - 861	
A. M.	64 – 65, 883v – 884v		
M. T.	79 – 80, 884v - 885		
A. T. – B. skierowała się w stronę posesji M. D., który również ruszył w tym	M. D.	90 – 91, 145 – 146, 860 - 861	

kierunku. Jednocześnie A. T. – B. oświadczyła, że zamierza powiadomić policję. Wyzwolilo to gwałtowną reakcję P. B., który podbiegł do pokrzywdzonej, opluł ją, chwycił i przytrzymał, po czym zadał jej cios nożem. M. D. próbował przyjść z pomocą A. T. – B. i uderzył oskarżonego w twarz, jednak ten uderzył go nożem w ramię i nadal mocno trzymał A. T. – B.. Cała trójka przewróciła się, przy czym P. B. leżał na A. T. – B. kępując jej ruchy. M. D. ponownie uderzył P. B. próbując oswobodzić pokrzywdzoną, lecz bezskutecznie. P. B. zadał leżącej A. T. – B. kilka ciosów nożem, również w okolice głowy M. D.. A. T. – B. zaczęła się dławić, jednaka P. B. nadal przyduszał ją do ziemi. Widząc to M. D. kopnął P. B. w głowę; wówczas oskarżony oswobodził pokrzywdzoną i wypuścił z ręki nóż.

P. B. zadał A. T. - B. kilka ciosów przy użyciu noża, z czego najmniej 3 w mechanizmie pchnięcia, powodując obrażenia ciała pokrzywdzonej w postaci rany kłutej klatki piersiowej z uszkodzeniem pnia płucnego i aorty, wykrwawieniem do lewej jamy opłucnej, rany kłutej okolicy łonowej, drażącej w kierunku mięśni uda, rany kłutej okolicy kolca biodrowego przedniego

Opinia KiZMS UM w L.

469 - 478

górnego prawego z nacięciem kości, powierzchownych ran ciętych i otarć naskórka okolicy szyi, klatki piersiowej, kłębu lewego kciuka oraz kończyn dolnych, co doprowadziło do zgonu pokrzywdzonej w mechanizmie wykrwawienia na skutek uszkodzenia aorty i pnia płucnego.			
Protokół oględzin zwłok	4 - 35		
Karta czynności ratunkowych	51		
Bezpośrednio po zdarzeniu P. B. oddalił się i ukrył w pobliskich zaroślach, gdzie znaleźli go funkcjonariusze Policji. Symulował on utratę przytomności, po czym zachowywał się agresywnie wobec załogi karetki pogotowia ratunkowego.	M. C.	45 - 46	
J. Z.	66 - 67		
P. Ź.	513 - 514		
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.2.	P. B. (1)	12 lipca 2021 roku w L. woj. (...) umyślnie, z zamiarem bezpośrednim dopuścił się czynnej napaści na M.	

D. (1), który w obronie koniecznej podjął się odparcia bezpośredniego, bezprawnego zamachu na życie A. B. (1) w ten sposób, że wyprowadził w jego kierunku dwa ciosy z użyciem noża powodując obrażenia ciała w postaci, niewielkiego krwiaka w tkance podskórnej okolicy piramidy kości skroniowej lewej za małżowiną uszną, rany okolicy skroniowej lewej za uchem bez cech złamania czaszki drążącej do kości, 3 centymetrowej rany na lewym ramieniu drążącej ok 1 cm w głąb mięśnia, czym spowodował u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia na czas poniżej 7 dni i naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci możliwości amputacji lewej małżowiny usznej, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k., za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 8 października 2013 roku w sprawie II K 680/12, objętym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w L. z dnia 25 października 2016 roku wydanym za sygn. II K 328/16, w ciągu 5 lat po

		odbyciu w okresie od 18 czerwca 2016 roku do 15 sierpnia 2020 roku ponad roku kary pozbawienia wolności.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Kiedy M. D. próbował przyjąć z pomocą zaatakowanej A. T. – B. i uderzył oskarżonego w twarz ten uderzył go nożem w ramię. Widząc, że oskarżony nadal zadaje ciosy pokrzywdzonej, M. D. ponownie uderzył P. B. próbując oswobodzić pokrzywdzoną, lecz bezskutecznie. P. B. zadając leżącej A. T. – B. ciosy nożem, zadał również cios nożem w okolice głowy M. D.. Dopiero gdy M. D. kopnął P. B. w głowę oskarżony oswobodził pokrzywdzoną i wypuścił z ręki nóż.	M. D.	90 – 91, 145 – 146, 860 - 861	
Na skutek działania P. B. M. D. doznał obrażeń ciała w postaci, niewielkiego krwiaka w tkance podskórnej okolicy piramidy kości skroniowej lewej za małżowiną uszną, rany okolicy skroniowej lewej za uchem bez cech złamania czaszki drążącej do kości, 3 centymetrowej rany na lewym ramieniu drążącej ok 1 cm w głąb mięśnia	Opinia lekarska	196 - 197	
Uwzględniając dynamikę zdarzenia M. D. został	Opinia lekarska	196 - 197	

<p>narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu poprzez możliwość amputacji lewej małżowiny usznej.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.1.3.</p>	<p>P. B. (1)</p>	<p>w dniu 12 lipca 2021 roku w L. woj. (...) nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2021 roku wydanym za sygn. II K 20/21 zakazu zbliżania się do A. B. (1) na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz kontaktowania się z pokrzywdzoną.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z 20 kwietnia 2021 roku wydanym w sprawie sygn. II K 20/21 orzeczony został wobec P. B. zakaz zbliżania się do A. B. (1) na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz kontaktowania się z pokrzywdzoną. Orzeczenie to stało się prawomocne 28 kwietnia 2021.</p>	<p>wyrok II K 20/21 Sądu Rejonowego w L.</p>	<p>445</p>	

Zachowaniem z 12 lipca 2021 roku P. B. złamał obowiązujący go zakaz.	M. D.	90 – 91, 145 – 146, 860 – 861	
o.1. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.- 1.2.3.	P. B. (1)	Bark faktów uznanych za nieudowodnione	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
brak	brak	brak	
2. OCena DOWOdów			
o.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1.	M. D. (1)	Świadek konsekwentnie i szczegółowo przedstawia obserwowane przez siebie zdarzenia.	
G. C. (1)	Świadek konsekwentnie i spójnie przytacza znane sobie okoliczności		
M. T. (1)	Świadek konsekwentnie i spójnie przytacza znane sobie okoliczności		

P. T.	Świadek konsekwentnie i spójnie przytacza znane sobie okoliczności	
A. M. (1)	Świadek konsekwentnie i spójnie przytacza znane sobie okoliczności	
M. T. (2)	Świadek konsekwentnie i spójnie przytacza znane sobie okoliczności	
M. C. (2)	Świadek konsekwentnie i spójnie przytacza znane sobie okoliczności	
J. Z. (2)	Świadek konsekwentnie i spójnie przytacza znane sobie okoliczności	
P. Ż.	Świadek konsekwentnie i spójnie przytacza znane sobie okoliczności	
Akta spraw II K 328/16, II Ko 317/14,, II Ko 420/16, II K 680/12, II K 290/14, II Ko 277/20, II K 20/21 Sądu Rejonowego w L. (kopie)	Dokumenty niekwestionowane przez strony	
Informacja z bazy PESEL	Niekwestionowane przez strony	
Opinia KiZMS UM w L.	Sporządzona przez fachowy podmiot, niekwestionowany przez strony.	
Opinie sądowo - psychiatryczne	Sporządzone przez podmioty dysponujące kompetentną wiedzą z zakresu psychiatrii i psychologii	

Opinia z zakresu fizykochemii	Sporządzone przez podmioty dysponujące kompetentną wiedzą		
Protokół oględzin zwłok	Nie kwestionowane przez strony		
Karta czynności ratunkowych	Nie kwestionowane przez strony		
1.1.2.	M. D. (1)	Świadek konsekwentnie i szczegółowo przedstawia obserwowane przez siebie zdarzenia.	
Opinia sądowno lekarska	Sporządzona przez fachowy podmiot, niekwestionowany przez strony.		
1.1.3.	M. D. (1)	Świadek konsekwentnie i szczegółowo przedstawia obserwowane przez siebie zdarzenia.	
wyrok II K 20/21 Sądu Rejonowego w L.	Niekwestionowany przez strony		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1. – 1.1.3.	Wyjaśnienia P. B. (1)	W postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie ustosunkował się do	

postawionych zarzutów (k. 150 – 151, 178, 183, 797 – 798). Przed Sądem przyznał się do zarzucanych czynów, zasłonił się niepamięcią odnośnie przebiegu zdarzenia utrzymując, że przyjmował wówczas leki psychotropowe, które łączył z alkoholem i narkotykami (k. 858v – 859, 903v, 904, 904v). Zaznaczył również, że w znacznym stopniu odpowiedzialność za rozpada pożycia małżeńskiego ponosiła pokrzywdzona, której nie chciał pozbawić życia. Przyjmowane leki w połączeniu z alkoholem i narkotykami oraz zapowiadana przez A. T. – B. perspektywa pozbawienia oskarżonego kontaktów z dziećmi wyzwoliły w nim brak kontroli nad własnym postępowaniem (k. 859v, 902v – 903v).

Poczytalność oskarżonego była przedmiotem opinii biegłych. Po obserwacji psychiatrycznej biegli nie stwierdzili u P. B. zakłócenia czynności psychicznych mających wpływ na jego poczytalność w chwili czynu – zdiagnozowano u niego uzależnienie od alkoholu oraz zaburzenia osobowości (osobowość dyssocjalna, socjopatia – k. 619; opinia k. 749 – 770, 771 – 778). P. B. był wielokrotnie

poddawany badaniom psychiatrycznym, ostatnio w grudniu 2020 dla potrzeb sprawy II K 20/21. Już wcześniej opisywano u oskarżonego skłonności do zachowań gwałtownych i odreagowywania negatywnych emocji poprzez agresję, szczególnie pod wpływem alkoholu (vide k 919v – 620). Przedmiotowe zdarzenie wpisuje się więc w rys osobowościowy oskarżonego (vide również jego dotychczasowe skazania).

W chwili czynu oskarżony był w stanie nietrzeźwości (1,49‰ alkoholu etylowego), nie stwierdzono w jego organizmie obecności substancji psychotropowych i odurzających (jedynie kofeina, która nie należy do powyższej kategorii – opinia fizykochemiczna k 519 – 528).

W tych okolicznościach wyjaśnienia oskarżonego widzieć należy wyłącznie jako przyjętą linię obrony, ewoluującą w miarę postępu sprawy (P. B. bezpośrednio po zdarzeniu symulował utratę przytomności, w postępowaniu przygotowawczym nie ustosunkowywał się do zarzutów, nie nawiązywał kontaktu słownego – także z biegłymi - vide k 620). Przytaczane przez oskarżanego – w końcowej

fazie postępowania – okoliczności zażycia narkotyków czy też ilości spożytego alkoholu nie tylko pozostają sprzeczne z zebranymi w sprawie dowodami, ale są wręcz nieprawdopodobne. Dość wspomnieć, że na podstawie zeznań bezpośrednich obserwatorów zachowania P. B. z 12 lipca 2021 widzieć należy je jako zborne, zamierzone, dążące do realizacji przedsięwziętego celu (M. D., A. M., M. T.). Żaden dowód nie wskazuje również, aby to pokrzywdzona prowokowała oskarżonego w dniu zdarzenia. Zarówno postawa jej, jak też M. D., nie pozostawia wątpliwości, że oboje chcieli uniknąć jakiegokolwiek konfliktu z oskarżonym. Niezależnie również od tego, jak P. B. czy jego najbliżsi postrzegają odpowiedzialność za rozpad pożycia małżeńskiego i ułożenie wzajemnych relacji byłych małżonków, to oskarżony dopuszczał się aktów przemocy wobec pokrzywdzonej, do tego w natężeniu generującym kolejne postępowania karne.

Reasumując: wyjaśnienia oskarżonego należy uznać za niewiarygodne.

P. K.	Funkcjonariusz Policji, przybyła na miejsce zdarzenia po przedmiotowych wydarzeniach		
D. M.	Sąsiad obserwujący przedmiotowe wydarzenia, dowód nie kwestionowany przez strony		
Z. B. (1)	Nie była świadkiem zdarzenia		
C. B.	Sąsiad; obserwował wydarzenia w końcowej fazie.		
A. B. (2)	Sąsiadka; obserwowała wydarzenia w końcowej fazie.		
M. P.	Nie była świadkiem zdarzenia		
B. B. (2)	Nie była świadkiem zdarzenia		
Protokół oględzin osoby	Nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia		
Protokoły oględzin przedmiotów	Nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia		
	Opinia daktyloskopijna	Nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	P. B. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Czasownikowe znamię „zabija człowieka” obejmuje każdy rodzaj zachowania prowadzący do pozbawienia człowieka życia. Zabójstwo jest przestępstwem materialnym, którego dokonanie następuje z momentem zaistnienia skutku w postaci śmierci człowieka, polegającej na nieodwracalnym ustaniu funkcji pnia mózgu. Strona podmiotowa czynu z art. 148 § 1 k.k. charakteryzuje się umyślnością, która może przybrać zarówno postać zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego. Zamiar bezpośredni w wypadku zabójstwa charakteryzuje się tym, że sprawca chce spowodować skutek w postaci śmierci człowieka, w sytuacji, gdy uświadamia sobie, że jest on zarówno koniecznym jak i możliwym następstwem. W przypadku zamiaru ewentualnego sprawca przedstawia sobie pewien skutek przestępny jako możliwy, choć niekonieczny; skutku tego nie pragnie, do niego</p>			

nie zmierza, ale na zaistnienie tego skutku, na wypadek gdyby zaszedł, z całą świadomością się godzi. Zamiar sprawcy jest niewątpliwie zjawiskiem mającym swoje źródło w procesach psychicznych, jego ustalenie nie polega jednak wyłącznie na dokonaniu wglądu w owe procesy (choćby poprzez analizę wyjaśnień oskarżonego). Trzeba, bowiem pamiętać, że zamiar będzie z reguły znajdował swój wyraz poprzez uzewnętrznienie, stając się dostrzegalnym w obiektywnej rzeczywistości i kreując tym samym widoczne elementy owej rzeczywistości. Na tej podstawie wnioskować można o zamiarze sprawcy, na który składają się wszystkie okoliczności czynu, składniki zdarzenia, pozwalają tenże zamiar prawidłowo ustalić.

Dla przyjęcia odpowiedzialności z art. 148 § 1 k.k. konieczne jest więc wykazanie, że sprawca działał z zamiarem zabójstwa (obejmując zamiarem skutek w postaci śmierci) w rozumieniu art. 9 § 1 k.k., to jest chciał owo zabójstwo popełnić (zamiar bezpośredni), bądź przewidując możliwość pozbawienia życia pokrzywdzonego, na

to się godził (zamiar ewentualny).

W okolicznościach sprawy niniejszej Sąd doszedł do przekonania, że oskarżonemu towarzyszył zamiar bezpośredni pozbawienia życia A. T. – B.. P. B. zaatakował nożem swoją żonę zadając jej ciosy klute w różne części tułowia. Czynił to ze wzmożoną agresją, nie reagując na działania ze strony M. D. zmierzające do powstrzymania go. Tenże sposób działania ewidentnie wskazuje na bezpośredni zamiar pozbawienia życia pokrzywdzonej, a co za tym idzie realizację znamion art. 148 § 1 k.k.

P. B. był uprzednio karany. Między innymi w warunkach powrotu do przestępstwa, o jakich mowa w art. 64 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 8 października 2013 roku w sprawie II K 680/12za czyn z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wyrok ten objęto następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubartowie z dnia 25 października 2016 roku wydanym za sygn. II K 328/16. Przedmiotowego czynu oskarżony dopuścił się więc w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 18 czerwca 2016 roku do 15 sierpnia 2020

<p>roku ponad roku kary pozbawienia wolności. Tym samym zbrodni zabójstwa dopuścił się w warunkach art. 64 § 2 k.k.</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>3</p>	<p>P. B. (1)</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Próbując powstrzymać oskarżonego przed atakiem na pokrzywdzoną M. D. działał w obronie koniecznej. W myśl art. 231b § 1 k.k. korzystał przy tym z ochrony prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych. Używając noża oskarżony dopuścił się czynnej napaści, o jakiej mowa w art. 223 § 1 k.k. Następstwem działania P. B. było wystąpienie skutków z art. 157 § 2 k.k., przy czym zachowanie oskarżonego naraziło M. D. na wystąpienie skutków, o jakich mowa w art. 160 § 1 k.k. (vide opinia ka 196 – 197). Przedmiotowego czynu oskarżony dopuścił się w warunkach art. 64 § 2 k.k. – vide pkt 3.1.</p>			

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	4	P. B. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z 20 kwietnia 2021 roku wydanym w sprawie sygn. II K 20/21 orzeczony został wobec P. B. zakaz zbliżania się do A. B. (1) na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz kontaktowania się z pokrzywdzoną. Orzeczenie to stało się prawomocne 28 kwietnia 2021. Oskarżony musiał mieć świadomość orzeczonego obowiązku – wspomniany wyrok wydany został w trybie art. 387 k.p.k. Co więcej, sama oskarżona przypominała P. B. o tym stanie rzeczy. Wzmogło to jedynie agresję ze strony oskarżonego, którego zachowanie (w tym wypowiedane słowa) ewidentnie wskazuje na całkowicie lekceważący stosunek do obowiązku, o jakim mowa.</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	

#	3.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	brak	brak
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
brak			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.5. Warunkowe umorzenie postępowania	brak	brak
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
brak			
#	3.6. Umorzenie postępowania	brak	brak
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
brak			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.7. Uniewinnienie	brak	brak
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach uniewinnienia			
brak			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. B. (3)	1	1	<p>Zbrodnia zabójstwa z art. 148 § 1 kk jest czynem, za które grozi kara nie mniej niż 8 lat pozbawienia wolności (do lat 15) w alternatywie z karą 25 lat pozbawienia wolności oraz dożywotnim pozbawieniem wolności. Wybór jednej z tych kar odbywa się z uwzględnieniem dyrektyw ogólnych z art. 53 § 1 k.k. i dyrektyw szczególnych wskazanych w art. 54 k.k. oraz zasady indywidualizacji, określonej w art. 55 k.k.</p> <p>Ze swej istoty każde przestępstwo zabójstwa, jako godzące w najwyższe dobro chronione prawem należy uznać za przejaw okrucieństwa.</p> <p>Jednocześnie typ podstawowy, o jakim mowa w art. 148 § 1 k.k. obejmuje swoim zakresem wiele różnych zachowań ukierunkowanych na</p>

pozbawienie życia człowieka, zaś w istocie szerokie spektrum kar, o jakich mowa powyżej, pozwala wybrać represję najbardziej odpowiadającą sposobowi działania sprawcy, jego motywacji, okoliczności towarzyszących czynowi (zob. wyrok SA w Katowicach z 11.02.2016; II AKa 528/15).

W judykaturze sformułowane zostały w tym względzie pewne istotne sugestie co do wyboru jednej z trzech rodzajów kar pozbawienia wolności grożącej za zabójstwo. Wskazuje się, iż najsurowszy wymiar kary w polskim prawie karnym przewidziany jest dla sprawców, którzy są na tyle zdemoralizowani, że nie rokują żadnej resocjalizacji w procesie odbywania nawet długoterminowej kary pozbawienia wolności. Dożywotnie pozbawienie wolności należy zatem orzekać wobec przestępców, którzy ze względu na swoją osobowość, po odbyciu kary, niezależnie od jej wymiaru, niewątpliwie powróciliby do przestępczego procederu. Tacy sprawcy poprzez orzeczenie dożywotniego pozbawienia wolności są eliminowani na zawsze ze społeczeństwa.

Przemoc, jakiej oskarżony dopuszczał się względem

byłej żony rozciągnięta była na przestrzeni niemal 10 lat. Przez ten czas stosowane były niemal wszystkie możliwe środki oddziaływania karnego, których jednym pierwszoplanowym celem jest ukształtowanie w oskarżonym postaw społecznie akceptowalnych.

Względem P. B. nie odniosło to w istocie żadnych skutków. Oskarżony nie zmienił swego postępowania w wyniku wszczęcia postępowania karnego o czyn znęcania się nad byłą żoną, wyroku skazującego w tej sprawie, orzeczenia warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, zarządzenia (i odbycia) kary warunkowo zawieszanej, odbywania kolejnych kar pozbawienia wolności (oskarżony był dziewięciokrotnie karany – vide dane o karalności k 689 - 692). Przebywając na wolności P. B. dopuszczał się kolejnych przestępstw wobec żony; tego stanu rzeczy nie zmienił rozwód. W sytuacji, gdy A. T. – B. nawiązała relacje z M. D. (1), przemoc ze strony oskarżonego skierowana została również względem tego ostatniego. O uporczywości w braku poszanowania zasad porządku prawnego dobitnie świadczą okoliczności poprzedzające przedmiotowy czyn. P.

B. kierował groźby pozbawienia życia pokrzywdzonych, podpalił drzwi wejściowe do mieszkania M. D.; było to przedmiotem postępowania karnego w sprawie II K 20/21 SR w L.. W sprawie tej stosowano tymczasowe aresztowanie (na podstawie art. 258 § 3 k.p.k.), zaś oskarżony odpowiadał w warunkach powrotu do przestępstwa. W sprawie tej 20 kwietnia 2021 roku (niespełna trzy miesiące przed zdarzeniem) wydany został wyrok w trybie art. 387 k.p.k. – orzeczono karę roku pozbawienia wolności oraz zakaz zbliżania się do byłej żony. P. B. nie tylko ów zakaz zignorował pomimo wyraźnego przypomnienia o nim przez pokrzywdzoną i deklaracji zawiadomienia policji o nieprzestrzeganiu zakazu – oskarżony bez racjonalnego powodu zaatakował byłą żonę, zaś sposób i liczba zadawanych ciosów nożem wskazuje na bezpośredni zamiar pozbawienia jej życia. Podjęte próby powstrzymania oskarżonego przez M. D. spotkały się z użyciem noża wobec tego ostatniego. Do zdarzenia doszło w miejscu publicznym, w ciągu dnia. W tych okolicznościach można mówić o całkowitym braku poszanowania elementarnych zasad porządku prawnego ze

			<p>strony P. B.. Jego dotychczasowa linia życiowa, cechy osobowości, nieskuteczność poprzednio stosowanych licznych środków oddziaływania karnego, w kontekście popełnienia przedmiotowego czynu w warunkach wielokrotnej recydywy, wskazuje na brak perspektyw resocjalizacji oskarżonego.</p> <p>Nie można nie wspomnieć również o nieodwracalnym skutku czynu oskarżonego. A. T. – B. osierociła czworo dzieci, w tym dwoje oskarżonego. Jej śmierć była niewątpliwie dramatycznym wydarzeniem również dla pozostałych osób najbliższych (Z. B., G. C.).</p> <p>W tych okolicznościach jedynie najsurowsza kara przewidziana za czyn z art. 148 § 1 k.k. zapewnić może elementarne poczucie sprawiedliwości.</p>
P. B. (3)	2	1	<p>W wyniku przestępstwa poniosła śmierć pokrzywdzona A. T.-B.. Osoby jej najbliższe doznały niewątpliwie pogorszenia sytuacji życiowej – dotyczy to zarówno dzieci pokrzywdzonej, jak też będącej w podeszłym wieku babki (Z. B.). Dość przypomnieć, że faktyczna opiekę nad dziećmi sprawowała pokrzywdzona. W tym</p>

			<p>stanie rzeczy zasadne było zasądzenie od oskarżonego nawiązek na rzecz tych pokrzywdzonych, co do których osoba uprawniona złożyła taki wniosek (vide k 902,905).</p>
P. B. (1)	3	2	<p>Odpierający zamach na życie pokrzywdzonej M. D. działając w obronie koniecznej korzystał z ochrony prawnej przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych. Zachowanie oskarżonego wobec M. D. było nie tylko agresywne., ale również niebezpieczne dla samego pokrzywdzonego – oskarżony użył wobec niego noża konsekwentnie realizując zamiar pozbawienia życia A. T. – B., czemu zapobiec chciał M. D.. Działal przy tym w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa.</p>
P. B. (1)	4	3	<p>Oskarżony wyjątkowo rażąco nie przestrzegał orzeczonego względem niego obowiązku. Lekceważąco i wulgarnie wypowiadał się w reakcji na próby jego przypomnienia ze strony pokrzywdzonej. Naruszenie obowiązku prowadziło do najdalej idącego skutku, jakim było pozbawienie życia osoby, którą obowiązek miał chronić.</p>

P. B. (1)	5	1,2,3	Wymiar kary łącznej determinowany był wysokością orzeczonej kary jednostkowej za czyn z pkt 1.
5. Inne ROZSTRZYGNĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. B. (1)	6	1-3	Na poczet orzeczonej kary zaliczono oskarżonemu tymczasowe aresztowanie z uwzględnieniem kary odbywanej w innej sprawie.
1.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
brak			
7. KOszty procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7, 8, 9	<p>Ponieważ w sprawie występował obrońca oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej ustanowieni z urzędu, należało na ich rzecz zasądzić stosowne wynagrodzenie.</p> <p>Zważywszy na możliwości finansowe oskarżonego oraz orzeczoną względem niego karę należało zwolnić go od ponoszenia kosztów sądowych (art. 624 § 1 k.p.k.)</p>	
6. Podpis		
..... S.S.O. Jarosław Kowalski S.S.O. Andrzej Klimkowski